

PAL wyraził Sieroszewskiemu „pełne zaufanie“

aczkolwiek Karol Rostworowski żądał ustąpienia prezesa Polskiej Akademii Literatury

Polska Agencja Telegraficzna podaje z Warszawy, co następuje:

W dniach 18 i 19 września 1937 r. odbyły się zebrania Polskiej Akademii Literatury w siedzibie akademii.

W obradach wzięli udział: prezes Wacław Sieroszewski, wiceprezes Leopold Staff, sekretarz generalny Juliusz Kaden-Bandrowski oraz akademicy literatury: Wacław Berent, Ferdynand Goetel, Karol Irzykowski, Juliusz Kleiner, Bolesław Leśmian, Kornel Makuszyński, Zofia Nałkowska, Zenon Miriam Przesmycki, Jerzy Szaniawski, Tadeusz Zieliński i Tadeusz Boy-Żeleński.

Na początku obrad Polska Akademia Literatury, wobec ataków prasowych na prezesa Polskiej Akademii Literatury Wacława Sieroszewskiego, rozpatrzywszy odnośne materiały, wyraziła prezesowi Wacławowi Sieroszewskiemu całkowite zaufanie, przechodząc do porządku nad zarzutami, uwłaczającymi wielkiemu pisarzowi i nieskazitelnemu człowiekowi.

W ciągu dalszych obrad dokonana

Polska Akademia Literatury wyboru kandydatów „do odznaczenia wawrzynem akademickim“ oraz załatwiła szereg spraw bieżących.

Karol Hubert Rostworowski był nie obecny

W związku z wyrażeniem Sieroszewskiemu „pełnego uznania“ warto przytoczyć informację, zawartą w nie-

dzielnym warszawskim „Kurierze Polnym“, że Karol Hubert Rostworowski wystosował do P. A. L. pismo, w którym w związku z enuncjacją Wacława Sieroszewskiego, dotyczącą incydentu wawelskiego z ks. metropolitą Sapieżą — stawia wniosek, aby P. A. L. wyraził swemu prezesowi W. Sieroszewskiemu votum nieufności i skłoniła go do ustąpienia z prezesury, czy nawet z P. A. L.

„Spisek przeciw Włochom“

Rzym. (PAT) „Stampa“ pisze, że antywłoski charakter porozumienia angielsko - francusko - rosyjskiego ujawnia się z dniem każdym coraz wyraźniej. Świadczą o tym trzy nowe fakty: 1) rozszerzenie na okręty nadwodne i samoloty środków przyjętych dla łodzi podwodnych; 2) zniesienie kontroli nad brzegami hiszpańskimi; 3) oddanie śródziemnomorskich baz francuskich do dyspozycji floty angielskiej. Jeśli

chodzi o ostatnią sprawę, to zdaniem „Stampy“ Anglia zyskała obecnie to, czego nie potrafiła dostać od Francji w okresie wojny abisyńskiej.

Oran. (PAT). W wykonaniu postanowień układów w Nyon, do portu Oranu przybyło w sobotę 6 kontrtorpedowców i torpedowców francuskich. Jednocześnie 5 kontrtorpedowców angielskich zatrzymało się w porcie El Kadir.

W sobotę Mussolini przyjedzie do Niemiec

Berlin. (PAT) Jakkolwiek nie ogłoszono jeszcze oficjalnie daty przyjazdu Mussoliniego, ani też programu wizyty, z kół poinformowanych słychać, że szef rządu włoskiego przybędzie najpierw do Monachium w najbliższą sobotę, dn. 25 bm. i tam nastąpi pierwsze spotkania z kanclerzem Hitlerem i innymi dostojnikami Rzeszy.

W dn. 27 bm. Mussolini przybędzie do Berlina w otoczeniu świty i eskorty honorowej SS. W stolicy Rzeszy odbędą się główne uroczystości w niezwykle uroczystych ramach.

Berlin. (PAT) Według pogłosek w ramach zarządzeń, mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa Mussoliniego podczas pobytu jego w Niemczech, osadzono już w tymczasowym areście ochronnym emigrantów włoskich, zamieszkałych w Niemczech.

Berlin. (PAT) Na rozpoczynające się w poniedziałek największe po wojnie światowej manewry armii niemieckiej zapowiedziano przyjazd 3-ch specjalnych misyj wojskowych z Włoch, W. Brytanii i Węgier.

Na czele misji włoskiej stać będzie marsz. Badoglio, a towarzyszyć mu mają szefowie trzech części włoskich sił zbrojnych: gen. Pariani z ramienia armii lądowej, admirał Cavagnari z ramienia marynarki i gen. Valle z ramienia korpusu lotniczego.

Na czele delegacji angielskiej stanąć ma szef sztabu marszałek Deverell.

Delegacji węgierskiej przewodniczyć minister Honwedów gen. Roeder.

Dwa naloty japońskie na stolicę Chin

Walki powietrzne nad Nankinem — Szereg samolotów japońskich i chińskich straconych

Szanghai. (PAT) Prasowe biuro wojennej floty japońskiej donosi, że w niedzielę o świcie morskie lotnictwo japońskie dokonało przelotu nad Nankinem, bombardując skutecznie lotnisko i inne obiekty wojskowe. W walce powietrznej, która się wywiązała nad Nankinem, lotnicy japońscy stracili kilka chińskich aparatów.

Ponowny nalot samolotów japońskich na Nankin nastąpił w niedzielę o godz. 15.

Szanghai. (PAT). Władze japońskie zwróciły się do wszystkich dyplomatów i rezydentów zagranicznych, doradzając im opuszczenie do dnia 21 września Nankinu, który staje się strefą niebezpieczną.

Nankin. (PAT). Tutejsze koła chińskie przyznają, że japoński raid powietrzny na Nankin był najpoważniejszą operacją lotniczą w dotychczasowych walkach.

Według wiadomości ze źródeł chińskich, w raidzie tym brało udział 46 samolotów japońskich, z których jednak tylko 11 dotarło do Nankinu i rzuciło szereg bomb, nie wyrządzając poważniejszych szkód. 4 samoloty japońskie zostały zestrzelone.

Samoloty chińskie nad Szanghajem

Szanghai. (PAT). W niedzielę o godz. 2,30 nad ranem Chińczycy dokonali nalotu na Szanghaj. Okręt admirałski „Izumoto“, który był głównym celem ataków, nie uciekł od bombardowania. Jeden z budynków, znajdujący się o 200 mtr. od konsulatu japońskiego, ogarnięty został pożarem i spłonął doszczętnie.

Admirał amerykański Yarnell wydał rozkaz, aby jeden z kontrtorpedowców amerykańskich udał się do Hanczeu o 250 mil na północ od Szanghaju, celem ewakuowania obywateli amerykańskich.

Szanghai. (PAT) Agencja Havasa donosi: Oficjalnie ustalona liczba ofiar, spowodowana działalnością prze-

ciwlotniczej artylerii japońskiej w czasie nalotu samolotów chińskich na Szanghaj, wynosi 2 zabitych i 4 rannych Chińczyków w koncesji francuskiej, oraz 4 zabitych i 12 rannych w koncesji międzynarodowej.

Szanghai. (PAT). Do Szanghaju przybył z San Diego transportowiec amerykański „Chaumont“, na pokładzie którego znajduje się 1450 strzelców morskich.

Z frontu pekińskiego

Szanghai. (PAT) Agencja Domei donosi: Wojska japońskie posunęły się dziś naprzód na froncie Pekinu wzdłuż linii kolejowej Pekin — Hankou, osiągając miejscowość Kao-peiting, położoną o 84 km na południe od Pekinu. Główne siły japońskie znajdują się w tej chwili o 62 km od Paotingu, który jest bez przerwy bombardowany przez lotnictwo japońskie. Wojska chińskie, które zajmowały pozycje na linii przechodzącej przez Ting - szing-szinszenk i Pahsien, wycofały się w kierunku południa. Lotnictwo japońskie dokonało w niedzielę rano nalotu na miasto Taiyuan, stolicę prowincji Szan-si. Nad miastem wywiązała się walka powietrzna, w której zostało straconych 7 chińskich samolotów. Lotnicy japońscy powrócili do swych baz, nie poniosłszy żadnych strat.

Szanghai. (PAT) Donoszą z Taijuan, że na polecenie dowództwa aresztowany został gen. Li-fu-jin, dowódca 61-ej armii, której zadaniem była obrona północnej części prowincji Szan-si. Generalowi stawiane są zarzuty braku energii i inicjatywy, skutkiem czego Chińczycy utracili Tatung oraz kilka innych miast, stanowiących ważne punkty strategiczne.

Dr Luther na widowni

Tokio. (PAT). Według depeszy z Hongkongu, b. prezydent banku Rzeszy i b. ambasador niemiecki w Stanach Zjednoczonych Luther przejeżdżał

przez Hongkong w dniu 17 września, udając się do Japonii. Koła dyplomatyczne w Tokio przypisują podróży Luthra doniosłe znaczenie.

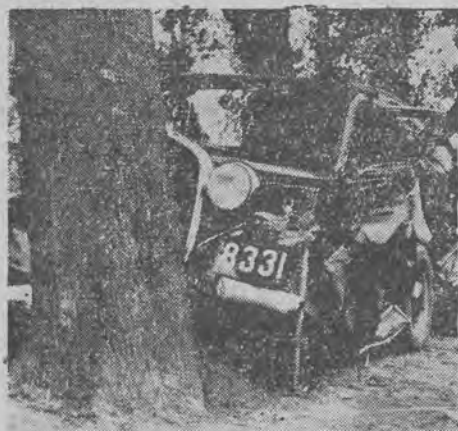
Walka z komuną w Japonii

Tokio. (PAT). Policja tutejsza wykryła tajną drukarnię komunistyczną, w której drukowane były ulotki o treści wywrotowej. W drukarni aresztowano 7 osób. Policja japońska w ostatnich czasach zaostrzyła ogromnie kontrolę nad działalnością komunistów we wszystkich większych miastach.

Katastrofa samochodowa płka Lubańskiego

Poznań, 19. 9. — W niedzielę przed południem na Szosie Warszawskiej pod Poznaniem zderzyły się dwa samochody, przy czym rany odnieśli płk Lubański i kapral Stąporek z Łodzi.

Przebieg katastrofy był następujący: Od strony Poznania w kierunku Swarzędza jechał samochód „Polski Fiat“

Rozbity pod Poznaniem samochód płka Lubańskiego.

typ 508, kierowany przez kaprala Stąporka i wiozący płk. Leonarda Lubańskiego, w kierunku zaś Poznania pędził samochód ciężarowy nr A 69012

Jędrzejowska ranna w nogę

Nowy Jork. (PAT) W drodze z Chicago do Los Angeles Jadwiga Jędrzejowska zraniła w pociągu nogę. Zachodzi obawa, że znakomita nasza tenisistka nie będzie mogła z tego powodu wziąć udziału w turnieju kalifornijskim.

W poniedziałek noga Jędrzejowskiej ma być prześwietlona celem stwierdzenia, czy przypadkiem nie została złamana kość.

Antonięgo Pluty, kierowany przez szofera Antoniego Marciniaka. W pobliżu baraków dla bezdomnych samochodów ciężarowy uderzył bardzo silnie w bok samochodu osobowego, który skutkiem uderzenia zjechał na lewą stronę szosy i wpadł na przydrożne drzewo, przy czym kapral Stąporek wypadł z samochodu. Pomimo ran podniósł się on z ziemi, podszedł z wielkim trudem do samochodu i upadł nieprzytomny do przydrożnego rowu. Przejeżdżający przypadkowo samochodem obok miejsca katastrofy znany kupiec poznański p. Edmund Rychter zabrał rannego Stąporka do szpitala wojskowego w Poznaniu, rannego natomiast lekko płk. Lubańskiego opatrzyło na miejscu Pogotowie Ratunkowe.

Samochód wojskowy został bardzo poważnie uszkodzony. Stan zdrowia kaprala Stąporka, który odniósł rany głowy i doznał ogólnych obrażeń i silnego wstrząsu, nie budzi obaw.

Kto ponosi winę wypadku ustali komisja rzeczoznawców, która przeprowadziła szczegółowe badania na miejscu wypadku.

Jak zeznają niektórzy świadkowie, samochód ciężarowy miał jechać środkiem szosy z wielką szybkością. (sk)

Z Biskupina wystartował balon

Biskupin. (Tel. wł.) W sobotę o godzinie 16-tej, z prastowiańskiego grodu w Biskupinie wystartował balon kulisty Aeroklubu Pomorskiego do długodystansowego lotu propagan-

Pomaski oraz zastępca kierownika ekspedycji wykopaliskowej U. P. w Biskupinie dr Z. Rajewski i paleobotanik dr Jaroń z Krakowa ma pojemność 900 metrów sześć. i wykonany został

no-wschodnim o szybkości 14 m na sekundę. Załoga balonu wzięła ze sobą broszury propagandowe o Biskupinie, które będzie rozrzuciła nad osiedlami podczas lotu. Po drodze, nad jednym z większych miast, będzie zrzucona puszka z listem, oznaczona chorągiewką z napisem „Biskupin”. Znalazca puszkę otrzyma, po przesłaniu listu do ekspedycji wykopaliskowej U. P. w Biskupinie (poczta Gąsawa), piękny album z widokami grodu prastowiańskiego z przed 2500 lat.

Pilot balonu kapitan Mensch przypuszcza, że trasa lotu poprowadzi z Biskupina przez Barcin, Inowrocław, Toruń, Jabłonowo i Nowemiasto.

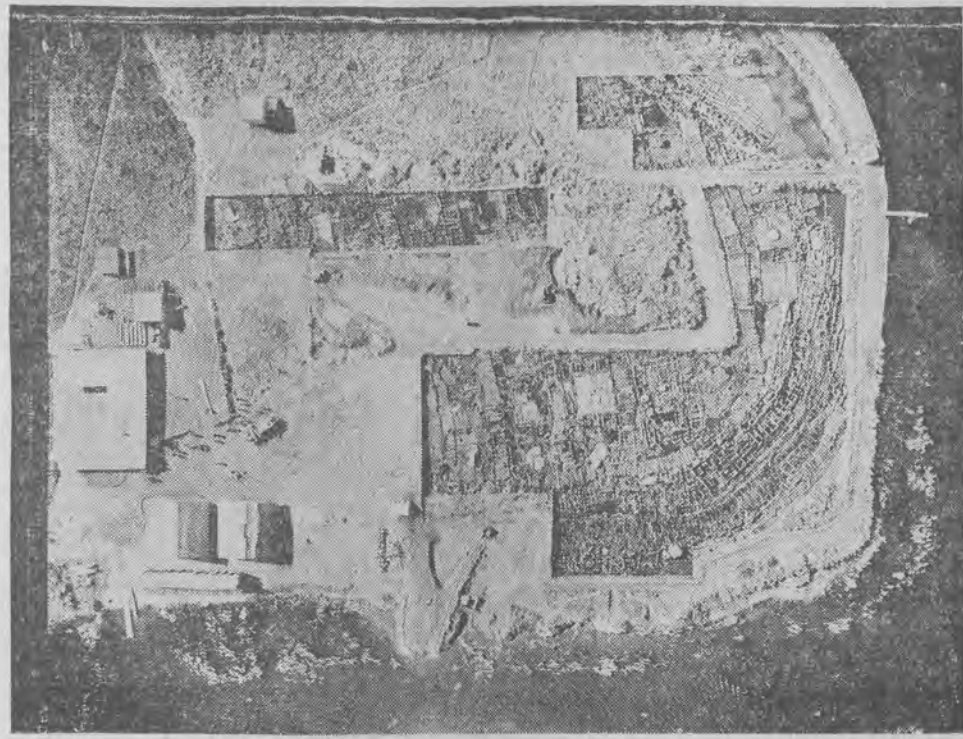
Przebieg szybkości balonu wynosić będzie około 60 km na godzinę.

Balon przeleciał 250 km

Starogard. (Tel. wł.) Balon „Pomorze” lądował pomyślnie pod Starogardem w sobotę o godz. 21. Przeleciało około 250 km. (rb)

Załoga balonu „Pomorze” (od lewej: kpt. Mensch, dr Jaroń, dr Rajewski i kpt. Pomaski) przed startem w Biskupinie wznosi prastarymi naczyniami glinianymi „strzemiennego”

W Biskupinie dokonano z wielkiego balonu obserwacyjnego zdjęć fotograficznych i filmowych grodziska biskupińskiego. Powyżej reprodukowujemy jedno ze zdjęć, dokonane z wysokości około pięciuset metrów przez magistra Wojciecha Koczka.

dowego nad Polską.

Balon „Pomorze”, którego załogę stanowili znani aeronauci kapitanowie Kazimierz Mensch i Władysław

całkowicie w Warsztatach Balonowych w Legionowie.

Start balonu nastąpił przy słonecznej pogodzie i silnym wietrze północ-

Fenomeny pamięciowe

Ostatnio gazety doniosły o śmierci nieznanego Williama Stronga, mieszkańca jednego z miast stanu Illinois. Człowiek ten odznaczał się niezwykleymi zdolnościami rachunkowymi. Mówią, że potrafił on np. zapamiętać i zliczyć wszystkie numery wagonów przejeżdżającego pociągu towarowego!

W związku z powyższym, jedno z pism przypomina o dawniej już zmarłym profesorsze matematyki z Kolegium Williama.

Profesor Stafford, gdy był w dobrym usposobieniu, chętnie słuchał swoim rozwiązywał z pamięci różne, zadawane mu przez studentów zagadki matematyczne. Miał on przy tym zwyczaj, że otrzymawszy do rozwiązania szczególnie trudne zadanie, szybko zbiegał po schodach na ulicę, skąd natychmiast wracał — z gotowym już rezultatem.

Jeden ze studentów podjął się raz trudu wyliczenia, ile sekund upłynęło od chwili jego urodzenia, aż do godziny dziesiątej rano danego dnia. Praca ta zajęła mu parę dni czasu. Otrzymałszy rezultat, młodzieniec udał się do profesora Stafforda, prosząc go o rozwiązanie tego zadania z pamięci. Stafford, jak zwykle, wybiegł na ulicę i powróciłszy po chwili, miał odpowiedź gotową. Okazało się jednak, że rezultaty wyliczeń studenta i profesora, wykazywały pewną różnicę.

— Moje wyliczenie zrobiłem piśmiennie i nie mogłem się omylić — rzekł student.

— A ja wyliczenie zrobiłem w pamięci i nie popełniłem pańskiego błędu — odparł profesor. Pan nie brał w rachubę lat przestępnych, które mają przecież o jeden dzień więcej!

Po sprawdzeniu okazało się, że Stafford miał rację. Gdy bowiem do sumy otrzymanej przez studenta doliczono dodatkowo dni lat przestępnych, to suma ta zgadzała się zupełnie z sumą podaną przez genialnego rachmistrza. Kr.

Czasopismo dla złodziei

Policja warszawska wykryła tajną drukarnię przestępców, aresztowała całą redakcję i wytłapuje obecnie abonentów pisma

Warszawa. (Tel. wł.) Wywiadowcy policji kryminalnej przeprowadzili rewizję w mieszkaniu Joska Gutmachera (ul. Burakowska) i znaleźli kilkanaście egzemplarzy pisma „Nasze życie”. Jak stwierdzono, pismo to było organem świata przestępczego. Zawierało artykuł wstępny na temat stosunku policji do świata przestępczego oraz kilka artykułów „fachowych” z zakresu „doliniarstwa”, „szopenfeldiarstwa”, rozpruwania kas itp.

Znalazłszy tak niezwykle dokument, policja przeprowadziła skrupulatne rewizje, które doprowadziły do ujawnienia lokalu redakcyjnego, mieszczącego się w piwnicy tegoż domu. Znalezione tam nowoczesny typ maszyny do powielania, maszynę do pisania oraz przygotowane do druku matryce.

Z notatek znalezionych podczas rewizji wynika, że pismo rozchodziło się w nakładzie 2000 egzemplarzy. Na czele komitetu redakcyjnego stała stu-

dentka Uniwersytetu Warszawskiego Rojzla Lotter - Suchowska, żona znane go wlamywacza i kryminalisty. W skład redakcji wchodził jeszcze: b. urzędnik magistratu a obecnie znany złodziej Paweł Zakrzewski oraz Sergiusz Popow, doliniarz. Kierownikiem administracji i kolportażu był mieszkaniec „cyrku - schroniska” dla wykojeńców na Dzikiej, Chaim Makower. Numer pisma kosztował 20 groszy.

Cały komitet redakcyjny osadzono w więzieniu. Dzięki znalezieniu listy stałych prenumeratorów, przeprowadzane są obecnie aresztowania przestępców, którzy ukrywali się w całej Polsce przed pościgiem.

„Cieszynem” do Estonii i Finlandii

Garść wrażeń z wycieczki morskiej

(Od własnego korespondenta „Orędownika”)

Raz w roku i dla każdego z nas dziennikarzy przestaje huczeć maszyna rotacyjna, przestają brzęczeć linopty i kalandry, przestają dzwonić telefony. Raz w roku i nam wolno pić z krynicy próżnowania i rwać słońce z błękitu. Nerw dziennikarski jednak tutaj aparat fotograficzny i olówek nasz i wtedy sprawują swoje funkcje,

w kamiennych, zgiełkowych miastach, przesyconych zapachem benzyny i asfaltu — zateśnieni za słońcem i szerokim oddechem i zapagnie prawdziwego wypoczynku, niechaj wsiada na statek i rusza gdzieś w morskie bezkresy. Podróż na statku bowiem to bez przesady pobyt w pijalni zdrowia. Kto raz w tym zasmakuje, pozostanie werny morzu i niczym nie ukoję kłającej w sercu tęsknoty za dalekim horyzontem.

Pożegnawszy się z biurkiem redakcyjnym i maszyną rotacyjną, ruszyliśmy z kolegą Stasiem Czapiewskim pięknego sierpniowego wieczoru na pokładzie S/S „Cieszyn” z portu gdańskiego ku Estonii i Finlandii. S/S „Cieszyn”, należący do „Żeglugi Polskiej” jest statkiem towarowym, posiada jednak pewną ilość kabin pasażerskich, urządzonych bardzo wygodnie i komfortowo — niekoniecznie więc trzeba przy wycieczkach morskich korzystać tylko z statków pasażerskich, gdzie najczęściej wpada się w rozgwar dancingu i kołoprót zabaw, daremnnie szukając spokoju i odpoczynku dla skolatanych nerwów.

„Cieszyn” odbywa regularne rejsy do portów Estonii, Lotwy i Finlandii. Jest to szlak piękny i ciekawy, wiedzący do krajów zaprzyjaźnionych z nami, gdzie zawsze witają Polaków miłym uśmiechem i szczerym sercem. Warto przy tym z bliska poznać kraje i narody, które podobnie jak my, wyzwały się spod obcej przemocy, a dziś, wolne i niepodległe, mnogie dają dowody swej tężny i prężności i słusznie chlubią się swym dotychczasowym do-

robkiem, wniesionym do cywilizacji ludzkości.

Wieczór już zapadł, gdy „Cieszyn”, otarłszy się o mury naszej strażnicy gdańskiej na Westerplatte, wyszedł z portu gdańskiego na szerokie wody. Na ścieżaj otwarły się wrota na szeroki świat. 12 pasażerów (w czym kilka miłych i uroczych — żerek) wyległo na pokład, aby podziwiać roztaczający się wokół niezapomniany obraz. Technienie morza upaja i oszalałami...

Na wspaniałe, gęste — zda się — jak lawa morze księżyc rzucał błysnącą wstęgę srebra, przelewającego się gdzieś za horyzontem „w nieznane”. Milionem świateł plonie miasto - cud Gdynia, błyskają latarnie morskie, nad nami na ciemnym aksamicie nieba mrugają filuternie nieprzeliczone gwiazdy. Dokoła cisza, cudowna i ukojna. Tylko mewy skrzczą jęklawie i morze z szumem uderza o burty statku.

W takiej chwili chciało by się jak samotnik Allain Gerbault pożegłować hen, ku morzom i ładom i bodaj raz w życiu stanąć oko w oko z Wielką Przygodą. Zew morza kusi i wabi syrenim głosem, obiecując nieznane doznania, wrażenia i przeżycia...

Długo w noc trwamy na pokładzie w niemej, skupionej zadumie.

Nazajutrz, rychłym rankiem, co zapaleński miłośnicy morza rozkoszując się wspaniałym wschodem słońca, a po śniadaniu na pokładzie jest cała nasza dwunastka. Rwiemy pełnymi garściami słońce i wdychamy ożywczy ozon (nie mieszać, broń Boże, z OZONem rodzaju politycznego i wyrobu krajowego). Tymczasem kpt. Szworec na mostku kapitańskim kieruje „Cieszynem” ku Tallinowi, stolicy Estonii. Kpt. Szworec, rodem z Wielkopolski spod Rawicza, b. oficer marynarki niemieckiej, od lat 30 już żegluguje po szlakach morskich. Na „Cieszynie” odbywa obecnie ostatnie

rejsy, przechodzi bowiem z „Żeglugi Polskiej” do GAL'a na linię południowo - amerykańską. Typowy Wielkopolanin, na pozór twardy i oschły, wnet potrafił nawiązać nici sympatii z pasażerami.

W połowie drogi do Tallina spotykamy nasze ORP'y „Grom”, „Burza” i „Wicher”. Serca biją nam żywiej,

Pijalnia słońca na statku „Cieszyn”

wiwatujemy ile głosu starczy, radujemy się, że oto romantyzm morza wsparty jest o zbrojne ramię Rzeczypospolitej, które jednak ciągle musimy poszerzać, abyśmy mogli czuć się naprawdę bezpieczni.

Gong: Kolacja. Kuchnia na „Cieszynie” pyszna i obfita, a że apetyty dopisują, więc obocho schodzą na jadalnię.

BOHDAN DANIELEWSKI

Kpt. Szworec

aby utrwalić wrażenia i podzielić się nimi z miłą sercu rodziną czytelniczą. Nasamprzód rada życziwa i szczerą: ktokolwiek z mieszczuchów, uwięzio-

— My, cywile, mamy o tym odmienne zdanie.
— Nie gniewaj się. Nazwanie kogoś cywilem, to nie zarzut. Raczej jasne postawienie kwestii odrębności w pojściach. Przyznasz chyba, że marynarz, górnik, rybak, a nawet szewc, krawiec mają pewne specyficzne właściwości, zależnie od fachu czy zajęcia. A my byliśmy przecież też fachowcami w swoim rodzaju. Coprawda, przy końcu wojny była już tylko milicja. W dodatku oficerowie, dowódcy kompanii, młode sztabaki z wojenną naturą, seminaryści, tak

prosta i ludzka racja stanu. Nie?
— Była to chłopska racja. Ale coś wykombinujesz. — Była to chłopska racja. Ale bądźziewiedziać, że masz dla kogo żyć, to napewno żyć — kombinuj; — ty kombinować potrafisz. A jak sów. Jeno postaw się mocno, powiedz sobie, że musisz przy kasztanowej alei. I oba doczekamy lepszych czasów. Przecież przeszliśmy oba wyższy kurs w Szpandawie i chcemy żyć. Będziemy się dekowali jak cholera, nie wiemy co będzie. Ale to wiemy, że żyjemy oba powiada: „Cóż ty wiesz, stary? Nic. Ja też nic. Oba przecież wojna trwała, rozumiesz. Ale mój kumpel ziość Niemcom — jak radził mi jeden z kumpi. Bo mniejsza z tym. Dostałem urlop i wzięliśmy ślub. Na Bo co innego jest teoria, a co innego praktyka. Ale wówczas urlop dla żołnierza. Względnie wydawał się urlop. Wy, cywile, nie macie o tym pojęcia, co znaczył wie dajmy pokój dyskusji o tym. A więc dostatek urlopu. W „Wirtschaft“ naprzykład, albo „polnische Sau“. Nara — Niekoniecznie. W porównaniu z „polnische Wirtschaft“ — To świetne wyrażenie.

— To świetne wyrażenie.
— Ano „polnischer Urlaub“. Tak się nazywał urlop, prawdziwy urzędowy urlop, a nie polski, jak

== 53 ==

synek, nasz synek. Najcudowniejsze dziecko pod słońcem. Nadzwyczajnie mądre, bajecznie tłuste, arcyinteligentne dziecko. Jakżeby? Podobne było do dziadka, do ciotki Wańskiej, do stryjka Leona, do Bismarcka, Clemenceau, Hindenburga i Piffkego. Ale napewno nie do mnie. Żona nabierała mnie przy tym również.

— Zwykła historia, mój kochany. Zdrowie Piffkego! Oby nam się.

— Zdrowie Piffkego! Oby doczekał lepszych czasów, niż my. Głupie czasy, mój kochany, coraz głupsze. Z powodu — kryzys. Ogólny kryzys. Bałagan wszechświatowy, gospodarczy i umysłowy. Pal diabli zresztą kryzys, jak skończyła się wreszcie wojna. Urlop skończył się strasznie prędko. Tłukłem się znów po Francji w różnych dziurach. Ale uważałem teraz paskudnie na szwung, a jakże. Przecież miałem dla kogo żyć.

Poza tym miałem różne porachunki do załatwienia. Zostałem łazikiem. Łazikiem zachodniego frontu. Za dużo by o tym gadać. Woląłem dekować się na froncie niż w garnizonie, gdzie nie było co kraść ani zorgować.

Zorgowałem co się dało, handlowałem czym się dało, a od czasu do czasu byłem na froncie. A jakże! I pod Chemin des Dames i pod Jouvincout, pod Paaschendaale, a potem wpakowali nas znów do Flandrii pod Armentières.

Ofenzywa całą parą. Z pod Kemmel zwiąłem. Z Anglikami nie ma żartów. To są dranie pierwszej klasy. Całą noc i dzień szedł Zunder, bez przerwy, bez żadnego odpoczynku.

Od La Bassée aż pod Ypern. Nie — nie było żartów. Szlachtuz robił się coraz większy, a deckungu żadnego. Wszędzie, gdzie tylko granat wyrzynał — woda. W lejach marmelada ze zdechłych śrupów,

== 56 ==

— Bo zimno.
— Zimno dziś, racja. Gdzieś w środku czasem mi zimno, — czasem w nocy śnię mi się dawne historie, przypominają się dawne twarze. Na Grollmanie był profos, Niemiec, feldwebel, stary zupak pruski, strasznie niesympatyczne bydlę. Szyskanował mnie, piorun, za to, że chciałem polskie gazety. Wolno nam było przecież kupować sobie coś do czytania. Zazahłem się na niego, gazety dostałem, ale dokuczał mi, skurczyły, jeszcze więcej. Zniemawidziłem tego drania jak ciężko zapowietrzoną cholere — zżarłbym go na surowo, żebyśmy mogli. W Ragnecie, w krzyżackim zamczysku, była na sali tylko jedna książka: biblia po niemiecku. Nikt jej oczywiście z nas nie czytał. Leżała tam widocznie jako pozostłość z dawnych czasów, jako symbol. Wreszcie, każda rzecz ma swój koniec — puścili mnie, przysłała amnestia dla wszystkich ponizej pół roku paki. W maju 16-go roku byłem znowu pod Verdun. Piętko było niegorsze, ale nikt nie dobił rannych, ani nie rozstrzelali jeńców. Zresztą na zimno i nie po bitwie. Była ofenzywa całą parą, codziennie komunikaty glosiły o nowych postępach. Donnamont, Toter Mann, wzgórze 304 i inne zapowietrzone kąty. Lepsze to jednak było niż Szpandawa. Było słone i trochę swobody. No i to, co się nazywa: Kameradschaft. Wspólna bieda, wspólna nędra i mara. Dzień i noc charatało jak w djabełskim sowa śmierć. Dziel i noc charatało jak w djabełskim młynie, topniały dywizje za dywizjami, pebano nowych ludzi, nowe minie lub więcej zasrachane z czątku gęby. Po tygodniu ci co zostali przy życiu już nauczyli się coś niecos. Wreszcie któregoś dnia za waliło mnie w jakieś dziurze. Kamraci odkopali, z całej sekcji zostało nas dwóch żywych. Dostałem się do lazaretu, a stamtąd nach Deutschland. Uznano mnie za niezdolnego do służby w polu. Dostałem wreszcie

== 52 ==

wego obserwatora. Poznałem wtenczas ową kulturę zachodu — specyficzną kulturę niemiecką bardzo dokładnie. Widziałem obraz malowany żywymi kolorami z rozmachem, bez blichtru, półcieni i retuszu. Ujrzałem cywilizację europejską w wspaniałej nagości.

— Myślę... Twoje zdrowie Andrzej. Oby nam się...

— Oby nam się.. Słowem miałem wojny dosyć, przytem łeb rozlatywał mi się z bólu. Zapalenie śróducha to kompletnie głupia historia. Jechałem do Poznania trzy dni i trzy noce. Stacje zawałone pociągami — transporty i transporty. W Berlinie przewieziono nas rannych z jakiegoś dworca na dworzec Śląski w wspaniałych samochodach. Owacje, okrzyki, liebesgaby etcetera. A mnie kotłowało się we łbie jak w garnku, byłem na wpół przytomny i tak zmęczony, że nie chciało mi się nawet splunąć w gębę niektórym rozwyrzonym jegomościom. Świętowano właśnie jakiś nowy Sieg i cały Berlin szumiał chorągiewami. Liczono setki tysięcy jeńców, tysiące zdobytych armat, karabinów maszynowych, jakaś orkiestra różnła „Deutschland über alles“. „Zanim liście opadną z drzew“ wróćcie do domu jako zwycięzcy — powiedział przecież cesarz. „Ich habe den Krieg nicht gewollt“ — zastrzegł się co prawda przed gwardią. Pytano mnie, ilu zabiłem Francuzów. — Powiedziałem, że nie wiem — i mówiłem prawdę. Skąd miałem wiedzieć, do pioruna, kiedyśmy wciąż atakowali, szli rozrzeni w tyraliere, a przed nami kawał lasu, jakieś miasteczko, stoki wzgórz albo leśne dukty i polany. Bywało, że dostawaliśmy gdzieś skądś ognia — wtedy padaliśmy i strzelaliśmy i strzelali gdzieś przed siebie, gdzie nie było widać nikogo. Zrywaliśmy się na komendę i podrywali znów naprzód, granaty waliły w naszą linię a my nic tylko vor! — byle naprzód.

zwała inteligencja. Szkolna inteligencja — bez znajomości życia. Nie wielu z nich chciało i umiało umierać.

— Wojna trwała za długo. Niektórzy ludzie zmarli przez ten czas.

— Właśnie. Masz rację. Należ no, chłopie! — Cześć! Za zdrowie kumpial

— Racja. Za zdrowie Ignasiaka! Morowy był dziad — specjalista w wyprawach na różne kantyny.

— Kradłszy razem — zresztą, co znaczy kradli — zrogowali, to jedyny właściwy Ausdruck. Robili my wojnę mił i zrogowali, a przy tym paskudnie uwazali na „szwung“.

— Co znaczy uwazać na „szwung“?

— To znaczy wszystko. Uwazać na szwung, to kwiłtesencja stanowiska poznawczyków w czasie wojny. Sposobność do zwiania, zadekowanie się czyli drykowanie, znalezienie „Drukposten“ czyli posady na tyłach, sposobność do uzyskania lekkiego postrzału czyli „Heimatschuss“, markierowanie czyli struganie wartata, „zorgowanie kiamotów“ i zarcia — to było uwazanie na „szwung“. I milczenie. Przez niko-go nie zorganizowane, automatyczne niejako, ponure, wycekujące, zawzięte i dyszące nienawistcią milczenie niewolnika. To się u nas nazywało uwazaniem na „szwung“.

— A więc napijmy się. Trzeba uwazać na „szwung“!

— Właśnie. Teraz skapowales niektóre rzeczy, co? — Skapowalem. Chociaz jestem cywil i nie pochodzę z Poznanskiego.

— Z czasem skapujesz więcej rzeczy. Ja sam zaczalem się orientować bardzo powoli. Nie twierdząc odkryłem Amerykę, ale to co widzialem i przeżyłem razem, było dla mnie czymś, co zostanie na całe życie. Powiem ci, co było dalej: W styczniu 17-go roku znalazłem, było dla mnie czymś, co zostanie na całe życie.

== 54 ==

laziłem się w nowo formowanej dywizji, między zupełnie nowymi ludźmi. Paczka z naszego pułku została podzielona na różne kompanie. W lutym byliśmy we Francji, w marcu dostali niektórzy z nas pierwszy chrzest ogniowy, w Itancourt, na linii Siegfrieda. Oslanialiśmy odwrót ostatnich oddziałów. Dostaliśmy niezły „Zunder“.

— „Zunder“? A to co znaczy?

— Ciężki ogień artylerii, właściwie dosłownie zapalnik. Potem wpakowano nas pod St. Quentin. Byłem już starym żołnierzem, po niemiecku mówiłem dosyć płynnie. Poznałem dwóch sympatycznych berlińczyków Niemców. Obaj byli „soci“ — jeden aktywnym członkiem partii, drugi z przekonania. Właściwie socjalistami nazywano w tych czasach w wojsku tych, co mieli wojny dosyć i umieli trochę myśleć. Pod Neuville zostałem ranny — odesłano mnie do polowego lazaretu. Tam otrzymałem wiadomość o urodzeniu się mego synka. Po miesiącu, gdy wydobrzałem dostałem urlop do domu.

Urlop z frontu — to osobny rozdział. Nie będę o tym gadał. Oglądałem mego synka bardzo uważnie. Miał strasznie śmieszny gębę i jak dwie krople był podobny do Piffkego, tego komika z ówczesnych filmów. Łysy był jak kolano, spał ciągle, ciągnął mleko z butelki albo wrzeszczał. Powiadają ci, że to jest arcygłupie uczucie dla takiego zwyczajnego wszarza z rowów oglądać coś takiego małego, wychuchanego, zawiniętego w pieluszki, bezbronnego i zdanego na łaskę i niełaskę stworzonka. Coprawda, to stworzonko darło się tak zapamiętało, gdy nie dostało czegoś zaraz, że mróz po kościach przechodził ze strachu. Bo babcinka twierdziła, że małeństwo dostanie ruptury, a dziadek piorunował, że chłopak ochryplnie na całe życie. Nie, nie — to bardzo ciekawe stworzonko taki mały synek, — w dodatku to był przecież mój

== 55 ==

— Oby nam się! — Miałem trudności w dostaniu się do batalionu zapasowego. Pomyślam detale. Koniec końca tego samego dnia odstawił mnie do więzienia na Grollmanna. Eskortował mnie Polak, gestrelter Szulczewski z Poznania, — miał jakąś knajpkę, gdzieś na Poczłowej. Po trzech tygodniach siedział, wróciłem do kompanii. W miesiąc potem był sąd wojskowy. Dostałem sześć miesięcy Szpanadawy. Były okoliczności łagodzące — zgłosiłem się przecież sam. W grudniu 1915 roku znalazłem się w Szpanadawie. Nie masz pojęcia, człowieku, co tam za dryll! „In Arbeitstrupp angetreten!“ — W kilka sekund wszystkie ko było na miejscach. Byli tam i Rosjanie. U nich komenda i egzercyka klapowała jeszcze lepiej jak u nas. Chłopy jak dęby! Dostali się do Szpanadawy za różnych sprawki. Ciekawe to było towarzystwo ta banda różnych drani i nie drani w Szpanadawie. Po dwóch tygodniach wywieziono nas, około 50 ludzi, gdzieś pod Tyżę, do Hagnety. Stoi tam zamek krzyżacki nad przegiem Niema. Muru grube na dwa metry, a kolidamp jak cholera. W dodatku nie wolno było palić. Trzy razy na tydzień Stockfischsuppe. Należ no, Stachu! febra mnie trzęsła dziś, djabili wiedzą dlaczego.

== 51 ==

— Naprawdę głupia historia. Napij się. Oby nam się! — Naprawdę nie było wesołym. O nie! którego więzienia — doprawdy nie było wesołym. O nie! arszostowania, sądu i kary — co najmniej pięć lat ciężkiego więzienia, z godzinny na godzinę, w oczekiwaniu z dnia na dzień, z godzinny na godzinę, w oczekiwaniu datkiem: zaginiony, a potem: poległy. Lecz to życie czytałem w urzędowej liście strat moje nazwisko z do-cji. Byłem dezertorem — to jasne. Coprawda sam się na ciężkie kary za ukrywanie lub pomoc w dezercji. W Poznaniu, a zresztą ten, kto by mi pomagał, narzązał to pierwsze zrobił. Ale nie znałem prawie nikogo wrotem. Gdybym miał znajomości i forse, dałoby się do wyboru: dekwatę się dalej, albo zgłosić się z powrotem.

== 50 ==

Poż Marville poczęstowała nas nasza własna artyleria szrapnelami i straciliśmy więcej ludzi od nich niż od francuskiego ognia. Pochowaliśmy tam ośmiu ludzi z naszej kompanii. Wapniak był twardy, więc wygrzebaliśmy tylko płytkie dziury w ziemi. Roloff, mój dawny Stubenältenste, miał osiemnaście dziur, usta pełne ziemi i czuć go było, bo cały poprzedni dzień leżał w słońcu. Wódka mogłaby być zimniejsza nie uważasz? Cześć! Oby nam się!

— Oby nam się. Owszem mogłaby być zimniejsza.

— A śledź nie zły, weź no więcej masła do chleba. Ten razowiec jest swoją drogą gorszy od naszego komyśniaka. Dopiero jak człowiek przez całe tygodnie nie oglądał chleba, zrozumie co znaczy chleb. A myśmy nie widzieli go tygodniami. Żarliśmy cukrowe buraki na surowo. Ba! Czasy były — rozumiesz? Nie — nigdy nie zrozumiesz. Trzeba tam było być razem z nami żeby zrozumieć. Wy, cywile, którzy siedzieliście wtedy w domu, nigdy tego nie skapujecie. Gdzieś daleko była wojna, gdzieś w dali był Verdun, Tannenberg i Marna. Ale o tym co się działo naprawdę wtedy — nie orientował się w Berlinie prawie nikt. Oprócz tych kilkunastu, którzy wiedzieli. Mniejsza o to!

— Nasze zdrowie, Andrzej! Było, minęło i nie wróci!

— Nasze zdrowie! To racja. Było — przeszło. Wyglądałem wreszcie w Poznaniu i, nie wiele gadając, poszedłem do domu; do matki. Siedziałem w domu okrągłe dziesięć miesięcy. Czekałem aż się wojna skończy. Ale — nie skończyła się. W sierpniu Niemcy zdobyli Warszawę. Próbowałem zwać do Kongresówki. Ale nie szło. Złapali mnie żandarmi we Wrześni. Związałem im jednak na dworcu, choć robili hałas. Strzelać nie mogli, bo był tłok. Wróciłem piechotą do Poznania. Moje nerwy były trochę zdalasiałe — jakiś Niemiec wiozł się za mną. Miałem dwie drogi

Nowiny

Kościuszko pod Raclawicami

Nowy polski film historyczny

Z Warszawy donoszą nam: W pełnym toku znajdują się prace do historycznego filmu polskiego pt. „Kościuszko pod Raclawicami”. Na historycznych polach, pamiętnych z chlubnych zwycięstw oręża polskiego, nakreślone są wspaniałe sceny batalistyczne. Tysiące statystów, w barwnych strojach epoki kościuszkowskiej, rozbite na brygady,

piękną postawą żołnierską i wybitny talent aktorski czynią z Białoszczyńskiego idealnego odtwórcę roli tytułowej w filmie „Kościuszko pod Raclawicami”. Obok Białoszczyńskiego występują najwybitniejsi artyści polscy: Elżbieta Barszczewska, Witold Zacharewicz, Jerzy Pichelski, Józef Węgrzyn, Bogusław Samborski, Franciszek Dominiak.

Białoszczyński — Kościuszką.

Znany aktor polski, Tadeusz Białoszczyński, który grał ostatnio w filmie „Plomienne serce”, ukaże się niebawem w nowym filmie pt. „Kościuszko pod Raclawicami”. Oto jego niezwykle fotogeniczna twarz na tle kilku scen z tego filmu. Białoszczyński odtworzył tym razem postać Kościuszki.

szwadrony... rozstawione są na rozległych polach, oczekując poleceń reżysera.

Śmiało można zaryzykować twierdzenie, że takiego rozmachu w realizacji scen masowych nie było dotąd w żadnym innym polskim filmie. Nie będzie też przesadą, jeśli dodamy, że sceny batalistyczne będą miały tyleż dynamiki, co pamiętne sceny batalistyczne z takich filmów zagranicznych, jak „Bengali” i „Szarża lekkiej brygady”.

Łatwo zrozumieć, jakiego nakładu pracy wymagało poczynienie przygotowań do realizacji tak wspaniałych scen. Ile trudów i kosztów trzeba było ponieść, aby ubrać w odpowiednie stroje i uzbroić wielkie rzesze statystów.

W scenach bojowych filmu „Kościuszko pod Raclawicami” występują ze strony polskiej: kawaleria narodowa, brygada Madalińskiego, brygada Manęta, piechota Wodzińskiego, kosynierzy i strzelcy; ze strony rosyjskiej — jegry Tormasowa, dragoni Rachmanowa, Kozacy Denisowa, pułk grenadierów im. Katarzyny II, husarzy Muromcowa, artyleria itd.

Wielkiego bohatera narodowego — Tadeusza Kościuszkę — gra Tadeusz Białoszczyński. Doskonale warunki zewnętrzne,

Sympatyczna Elżbieta Barszczewska

wystąpi w filmie „Kościuszko pod Raclawicami” obok Białoszczyńskiego, Jerzego Węgrzyna, Bogusława Samborskiego, Jerzego Pichelskiego, Witolda Zacharewicza i innych.

Filmowe

Laurel i Hardy

W czerwcu 1926 roku zaprosił Charlie Chaplin zdolnego scenarzystę i reżysera teatralnego, Stanleya Laurela, by przyjechał z Londynu do Hollywood.

Pierwszy miesiąc sympatyczny, młody, przystojny i inteligentny mr. Laurel spędził jako gość Chaplina. Aklimatyzował się.

Pewnego dnia został zaproszony do studia Hal Roacha, jednego z najpoważniejszych producentów Metro-Goldwyn-Mayer. Tam poznał tęgiego, ale żwawo poruszającego się Olivera Hardy, który, jak poinformowano gościa, jest aktorem dramatycznym i filmowym. Panowie przypadli sobie do gustu. Spotykali się na różnych zebraniach towarzyskich, five o'clockach itd.

Pewnego razu wybrali się w trójkę: Hal Roach, Stanley Laurel i Oliver Hardy na week-end do znajomych. Urządzono przedstawienie amatorskie. I okazało się, że Laurel ma świetną mimikę, a Hardy i Laurel stanowią razem wspaniałą parę komików.

I stało się. Hal Roach pozyskał obydwu do swych zamierzeń. W świat ruszyły pierwsze dwuaktówki z Laurelem i Hardym.

Potem poszły większe filmy. „Synowie pustyni”, „Indyjscy piechurzy”, „Brat diabła”, „Kochana rodzinka”.

Komizm Laurela i Hardy'ego wszędzie znajdował uznanie. Wszędzie zaśmiewano się ze wspaniałej miny grubego, dużego Olivera i wyrazu twarzy głupego Stana.

Za komikami wszędzie i zawsze przepadają dzieci. Tak samo było i tym razem.

Niewiadomo dlaczego właściwie nie przyjęły się początkowo nazwiska Laurela i Hardy'ego. W Ameryce Południowej nazywano

ich „Gruby i Cienki”, w Anglii „Dick i Dow”, w całej Europie „Flip i Flap”. Pod tym mianem zawojowali — Oliver Hardy i Stan Laurel — ekrany kontynentu.

Obecnie, w miarę, jak coraz to bardziej docenia się talent i komizm psychologiczny tych dwu aktorów, przyjmuje się ich początkowe i właściwe miano „Laurel i Hardy”. Niedawno na czołowej liście najpopularniejszych aktorów ekranu, znaleźli się ci dwaj, jako jedyni reprezentanci komizmu filmowego.

Ich życie prywatne nie obfituje w żadne godne uwagi szczegóły.

Laurel chce pono wrócić do realizacji. Ma nawet podobno plany co do założenia własnej wytwórni. Ale należy wątpić w prawdziwość tych pogłosek, które powtarzają się co pewien czas.

Ostatnie filmy Laurela i Hardy'ego to: „Tej obrońcy”, „Mistrzowie głupoty”, oraz wystawna komedia muzyczna „Za kulisami sławy”, gdzie Laurel i Hardy grają obok Lydy Roberti, Rosimy Lawrence, Mischy Auera, Patsy Kelly i Jacka Haleya.

W życiu prywatnym Stan Laurel jest bardzo rzutki i energiczny, wyglądem zewnętrznym niczym nie przypominając Laurela z ekranu, jest przystojny i elegancki. Oliver Hardy jest... ponury i gwałtowny. Nie przeszkadza to jednak jego opinii prawdziwego dżentelmena.

Teraz właśnie mija 11-lecie ich wspólnej pracy w Metro-Goldwyn-Mayer, gdzie pod kierownictwem Hal Roacha zasłynęli, tworząc pełne humoru filmy komiczne, którymi rozśmieszali, rozśmieszają i chyba będą rozśmieszali widzów całego świata.

Spojrzenie wstecz

Czym były gwiazdy filmowe, zanim zabłyśły na ekranach świata

Marlena Dietrich była skrzypaczką w Berlinie. — Jack Benny pracował w sklepie z męską konfekcją u swego ojca w Waukegan. — W. C. Fields sprzedawał gazety i miał się każdej roboty w Filadelfii. — Carole Lombard była „kapiącą się pięknością” w zespole Mac Sennetta. — Fred MacMurray grał na saksofonie w tanecznej orkiestrze. — Lew Ayres był śpiewakiem i grał na bębnie w tanecznej orkiestrze. — Claudette Colbert uczyła się projektowania modeli w Nowym Jorku. — George Raft był bokserem, a następnie zawodowym baseballistą. — Harold Lloyd pomagał ojcu w prowadzeniu sali bilardowej w Buchard. — Frances Farmer była bileterką w kinie i nauczycielką dykcji w Seattle. — Gail Patrick była studentką prawa w Birmingham. —

Charlie Ruggles pracował w aptece swego ojca w Los Angeles. — Marsha Runn była modelką fotografa w Nowym Jorku. — Olympe Bradna była członkiem słynnego zespołu waltyżerów „La Famille Bradna” w Paryżu. — Herbert Marshall był urzędnikiem biurowym w Londynie. — Lloyd Nolan był aktorem w trupie Heleny Hayes. — Mae West grywała role dziecięce w brooklińskiej trupie teatralnej. — Bing Crosby był studentem prawa w Spokane. — Martha Raye jako dziecko śpiewała w numerze wodewilowym swoich rodziców. — Gladys Swarthout była śpiewaczką i gwiazdą opery Metropolitan w Nowym Jorku. — Ray Milland był pomocnikiem w stacji benzynowej. — Dorothy Lamour była śpiewaczką radiową.

Nie żyje już platynowa blondynka, słynna Jean Harlow, mimo to cień jej występuje w ostatnim jej filmie pt. „Mężczyzna na własność”, który cieszy się ogromnym powodzeniem w Ameryce. Oto scena z tego filmu: Jean Harlow i Robert Taylor. Reżyserował W. S. Van Dyke. Fot. Metro-Goldwyn Mayer

Nowinki filmowe

Greta Garbo podpisała nowy kontrakt z Metro-Goldwyn-Mayer. Sukces „Damy kameliowej” i wyjątkowo pochlebne, nawet jak na Gretę Garbo — wieści o jej kreacji w „Pani Walewskiej” spowodowały, że opinia Hollywoodu spodziewa się, iż Garbo... zażąda podwyżki. Stało się jednak inaczej. Nowy kontrakt został podpisany na starych warunkach.

Trzeba zaznaczyć, że Greta Garbo otrzymuje najwyższą pensję wśród artystów hollywoodzkich.

Nieprawdopodobnym wprost powodzeniem cieszą się na całym świecie dwa ostatnie filmy Joan Harlow: „Mężczyzna na własność” i „Saratoga”. W pierwszym partnerem jest Robert Taylor, w drugim Clark Gable.

Młoda polska aktorka filmowa Tamara Wiszniewska wyszła w tych dniach za mąż za wytwórcę filmowego Władysława Mikosza.

Igo Sym zaangażowany został do filmu niemieckiego „Serenada”, w którym powierzono mu rolę amanta.